

Sygn. VPa 112/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Beata Grabiszewska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

w Z.

przeciwko W. R. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) w Z. od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. IV Wydziału Pracy z dnia 11 czerwca 2015r. sygn. IV Pm 107/13

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego W. R. (1) na rzecz powoda (...) w Z. kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2013 roku do dnia zapłaty i nie obciąża powoda kosztami postępowania,*
- 2. oddala apelację w pozostałej części,*
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 112/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 lutego 2013 r., skierowanym przeciwko pozwanemu W. R. (1), powód (...) - (...) w Z. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wnosił o zasądzenie od pozwanego kwoty 9.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Na uzasadnienie swojego żądania pełnomocnik powoda wskazał m.in., iż odpowiedzialność za pozostałą wartość szkody w kwocie 9.000 zł z tytułu niewydania w terminie decyzji administracyjnych przez (...) Nr (...) ponosi pozwany W. R. (1), który w okresie od 09.01.2009 r. do 12.11.2009 r. pełnił obowiązki (...), zgodnie z art. 104 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 Nr 90 poz. 593 z póź. zmianami).

W odpowiedzi na pozew z dnia 15.04.2013 r., pełnomocnik pozwanego nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości jako oczywiście niezasadnego oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego zgodnie z zasadami określonymi przepisami prawa. Na uzasadnienie swojego stanowiska pełnomocnik pozwanego wskazał, iż faktem jest, iż wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 24.03.2010 r. sygn. akt III SA /Łd 50/10 i III SA /Łd 51/10 dowódca (...) (...) w N. zobowiązany został do zapłaty łącznie kwoty 12.000 zł za niewydanie w terminie stosownych decyzji, natomiast okolicznością sporną pozostaje ustalenie, kto w czasie, kiedy powstał obowiązek wykonania wyroków WSA był dowódcą jednostki, zobligowanym do uiszczenia nałożonej wyrokami grzywny. Dodatkowo pełnomocnik pozwanego wskazał, iż osobą tą na pewno nie był pozwany W. R. (1), który nigdy nie był Dowódcą (...) (...) w N., a który był jedynie okresowo i czasowo pełniącym obowiązki dowódcy jednostki, co nie jest tożsame z prawnego punktu widzenia z pojęciem Dowódcy (...) i że w okresie objętym pozewem jedynie P. P. był Dowódcą (...) (...) wyznaczonym rozkazem przełożonych w trybie i na zasadach przewidzianych prawem. Nadto, pełnomocnik pozwanego wskazał, iż w tym czasie co najmniej trzech innych żołnierzy zawodowych pełniło obowiązki dowódcy jednostki, przy czym jedynie W. R. (1) w dniu 13.11.2009 r. był upoważniony do podejmowania decyzji personalnych i finansowych.

Na rozprawie w dniu 25.04.2014 r. pełnomocnik powoda sprecyzował oznaczenie strony powodowej wskazując, iż powodem jest (...) - (...) (...) Oddział (...) z siedzibą w Z. oraz wskazał jako podstawę odpowiedzialności pozwanego art. 3 ustawy o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy.

W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2015 r., pełnomocnik pozwanego podniósł dodatkowo zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia powołując się w tym zakresie na art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz.U. Nr 89 poz. 967 z póź. zmianami) w zw. z art. 291 § 2 k.p.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim oddalił przedmiotowe powództwo oraz zasądził od powoda (...) w Z. na rzecz pozwanego W. R. (1) kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Wyrokami z dnia 24 marca 2010 r., wydanymi w sprawach o sygn. akt III SA/Łd 50/10 i III SA/Łd 51/10 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wymierzył (...) Nr (...) w N. grzywnę w łącznej kwocie 12.000,00 zł.

W dniu 28.10.2010 r. powodowa (...)nr (...) w N. wykonując w/w wyroki zapłaciła zasądzone grzywny 2 x 6.000,00 zł nałożone na (...) Nr (...).

Rozkazem Dziennym (...)z dnia 26.11.2010 r. wszczęte zostało postępowanie wyjaśniające dotyczące powstałej szkody w mieniu wojskowym nr (...) na skutek zapłaty 12.000,00 zł grzywny, które w terminie do dnia 3.12.2010 r. przeprowadzić miał Oficer odpowiedzialny za prowadzenie postępowań w sprawach o powstanie szkód w mieniu jednostki mjr M. B..

W piśmie z dnia 13.12.2010 r., zatytułowanym „Sprawozdanie z postępowania wyjaśniającego” i skierowanym do Dowódcy (...) (...) w T.mjr M. B. jako oficer prowadzący przedmiotowe postępowanie wskazał, iż na podstawie otrzymanego wykazu żołnierzy pełniących obowiązki (...) (...) w N. w okresie od 20.09.2009 r. do 31.12.2010 r. obowiązki te pełniło czterech różnych żołnierzy, ale nie wszyscy oni mieli uprawnienia personalne i finansowe. Etatowym dowódcą jednostki był ppłk P. P., który był osobą odpowiedzialną za wydanie nowych decyzji administracyjnych i dotrzymanie terminów określonych w wyrokach WSA w Łodzi z dnia 04.06.2009 r.

Miesięczny termin do wydania decyzji odnośnie J. B. (1) upływał w dniu 23.10.2009 r., a odnośnie L. C. (1) w dniu 26.11.2009 r. Akta administracyjne wraz z prawomocnym orzeczeniem dotyczące J. B. (1) zwrócono organowi administracyjnemu tj. powodowej (...) w dniu 23.09.2009 r., a dotyczące L. C. (1) w dniu 26.10.2009 r.

Rozkazem (...) z dnia 12.12.2007 r. pozwany W. R. (1) z dniem 27.12.2007 r. został wyznaczony na stanowisko służbowe (...) (...) z ustalonym okresem kadencji od 27.12.2007 r. do 26.12.2010 r.

Rozkazem (...) P. z dnia 20.01.2009 r., w związku z udziałem Dowódcy (...) P. P. w (...) oraz powrotem z I zmiany zastępcy Dowódcy (...) W. R. (1), obowiązki Dowódcy (...) od dnia 09.01.2009 r. pełnił (...) W. R. (1), który został upoważniony do podejmowania decyzji personalnych i finansowych.

Dowódcą (...) w okresie od 01.07.2006 r. do dnia 30.06.2009 r. był ppłk P. P., który decyzją (...) z dnia 22.05.2009 r. został przeniesiony do rezerwy. Z dniem 12.11.2009 r. ppłk P. P. ponownie został Dowódcą (...) (...) w N..

W okresie od 01.07.2009 r. do 11.11.2009 r. nie było etatowego Dowódcy (...) (...) N..

W okresie od 20.09.2009 r. do 26.11.2009 r. obowiązki Dowódcy (...) (...) w N. pełniło czterech żołnierzy tj. mjr J. W. (od 18.09.2009 r. do 23.09.2009 r.; 19.10.2009 r. do 20.10.2010 r.; 23.10.2009 r.), mjr W. R. (1) (od 24.09.2009 r. do 25.09.2009 r.; 28.09.2009 r. do 05.10.2009 r.; 08.10.2009 r. do 09.10.2009 r.; 12.10.2009 r. do 16.10.2009 r.; 21.10.2009 r. do 22.10.2010 r.; 02.11.2009 r. do 13.11.2009 r.), mjr D. T. (od 06.10.2009 r. do 07.10.2009 r.) i mjr K. F. (od 26.10.2009 r. do 30.10.2009 r.; 16.11.2009 r. do 19.11.2009 r.).

W okresach od 03.07.2009 r. do 24.07.2009 r., od 29.07.2009 r. do 26.08.2009 r. i od 02.09.2009 r. do 23.09.2009 r. pozwany W. R. (1) w ramach urlopu wypoczynkowego przebywał poza granicami kraju tj. w Hiszpanii, o czym pisemnie informował Dowódcę (...) w T..

Wyrokiem z dnia 28.10.2011 r., wydanym w sprawie sygn. akt IV Pm 13/11, Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. zasądził od P. P. na rzecz powodowej (...) (...) w N. kwotę 12.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16.02.2011 r. do dnia zapłaty.

Na skutek apelacji pozwanego P. P., wyrokiem z dnia 31.10.2012 r., wydanym w sprawie Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądzoną kwotę 12.000,00 zł obniżył do kwoty 3.000,00 złotych, oddalając w pozostałym zakresie wniesioną apelację.

W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowe powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Sąd I instancji swoje stanowisko oparł na dyspozycji art. 3 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz. U. Nr 89 poz. 967), który to statuuje, iż żołnierz, który wskutek niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków służbowych ze swojej winy wyrządził szkodę w mieniu, o którym mowa w art. 1 ust.1, ponosi odpowiedzialność majątkową w granicach rzeczywistej straty i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda. Podkreślił nadto, że wykazywanie okoliczności uzasadniających odpowiedzialność majątkową żołnierza oraz wysokości wyrządzonej szkody spoczywa na Dowódcy (...) albo wyznaczonym żołnierzem lub pracowniku.

Sąd Rejonowy wskazał również, że w myśl art. 5 w/w ustawy żołnierz nie ponosi odpowiedzialności majątkowej za szkodę:

- 1/. w takim zakresie, w jakim jednostka organizacyjna albo inna osoba przyczyniła się do powstania szkody lub jej zwiększenia,
- 2/. wynikłą w związku z działaniem w granicach dopuszczalnego ryzyka.

Z wyżej cytowanych przepisów Sąd I instancji wyprowadził wniosek, iż pracownik wojska, który wskutek niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził jednostce wojskowej szkodę, ponosi za nią odpowiedzialność materialną. Powyższa odpowiedzialność może zostać

przypisana sprawcy jedynie wówczas gdy zaistnieją i zostaną udowodnione określone okoliczności (przesłanki odpowiedzialności), a należą do nich:

- a) fakt wyrządzenia jednostce wojskowej szkody i jej wysokość,
- b) zawinione działanie (lub jego brak), w rezultacie czego dochodzi do niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych,
- c) występowanie związku przyczynowego pomiędzy zawinionym przez pracownika działem bądź zaniechaniem działania, a poniesioną przez pracodawcę szkodą. Nieudowodnienie chociażby jednej z w/w przesłanek odpowiedzialności przekreśla roszczenie i wyłącza odpowiedzialność żołnierza.

Przez niewykonanie obowiązków służbowych, rozumieć należy zachowanie polegające na obiektywnym zaniechaniu działania w sytuacji, gdy określony przepis prawa (w tym regulaminu, instrukcji, wytycznych czy procedury postępowania) nakłada obowiązek określonego aktywnego działania, względnie, gdy podejmuje się działanie pomimo, iż wspomniany przepis prawa nakazuje powstrzymanie się od niego. Natomiast niezachowanie należytej staranności w wykonywaniu obowiązków, jest to zachowanie polegające na wykonywaniu obowiązków służbowych, ale w sposób nieudolny, mało dokładny i w efekcie prowadzący do tego, że pomimo podejmowania określonych prawem nakazanych działań dochodzi do niepożądanych rezultatów (np. wystąpienia szkody).

W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu I instancji, strona powodowa poza faktem powstania i wysokości szkody, nie udowodniła pozostałych przesłanek odpowiedzialności majątkowej żołnierza. W uzasadnieniu złożonego pozwu jak i w dalszych pismach procesowych pełnomocnik powoda wskazywał bowiem, iż odpowiedzialność za pozostałą wartość szkody w kwocie 9.000 zł z tytułu niewydania w terminie decyzji administracyjnych przez (...) (...) ponosi pozwany W. R. (1), który w okresie od 09.01.2009 r. do dnia 12.01.2009 r. pełnił obowiązki Dowódcy Jednostki, zgodnie z art. 104 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2010 nr 90 poz. 593 z póź. zmianami).

Zdaniem Sądu I instancji, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał, iż faktycznie Rozkazem (...)z dnia 20.01.2009 r., w związku z udziałem Dowódcy (...) (...) P. P. w (...) (...) Czad, obowiązki Dowódcy (...) od dnia 09.01.2009 r. pełnił pozwany W. R. (1), który został również upoważniony do podejmowania decyzji personalnych i finansowych. Jednakże Dowódcą (...) w okresie od 01.07.2006 r. do dnia 30.06.2009 r. był ppłk P. P., który decyzją (...) z dnia 22.05.2009 r. został przeniesiony do rezerwy.

Sąd Rejonowy przy wyrokowaniu podkreślił, iż decyzją (...) Dowódca (...) (...) P. P. został przeniesiony do rezerwy z dniem 22.05.2009 r., a zatem, co już podkreślał w swoim uzasadnieniu Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie V Pa 40/12, jego obowiązki jako Dowódcy (...) ustały z dniem 30.06.2009 r.

Wobec powyższego Sąd I instancji dał wiarę pozwanemu W. R. (1), który w piśmie procesowym z dnia 28.05.2014 r. wskazał, iż nigdy nie był Dowódcą (...) ani osobą upoważnioną do podejmowania decyzji administracyjnych i finansowych w okresie, kiedy miały być wydane przedmiotowe decyzje, gdyż w tym czasie nie było etatowego Dowódcy (...) (...) w N., a zatem jedyną osobą posiadającą uprawnienia do podejmowania decyzji finansowych jak i administracyjnych mogła być wówczas osoba wyznaczona przez (...) jako czasowy następca dotychczasowego Dowódcy (...) ppłk P. P., bądź też nowy Dowódca (...), który nie został jednak wyznaczony.

Wobec powyższego Sąd I instancji stwierdził, iż w okresie od dnia 01.07.2009 r. do dnia 12.11.2009 r. tj. do momentu ponownego objęcia przez ppłk P. P. stanowiska Dowódcy (...) (...) w N., nie było osoby uprawnionej do wydania decyzji merytorycznych w sprawach J. B. (1) i L. C. (1), a skoro tak to brak było podstaw, w ocenie Sądu do uznania, iż pozwany W. R. (1) ponosi odpowiedzialność za pozostałą wartość szkody w kwocie 9.000,00 zł. Z tych też względów Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na art. 98 k.p.c. Na zasądzone koszty zostały się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w kwocie 917 zł ustalone na podstawie § pkt 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 4 Rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez (...) kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z póź. zmianami).

Apelacją z dnia 9 października 2015 r. pełnomocnik powoda zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie art. 233 k.p.c., tj. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez pominięcie w ocenie udowodnionych faktów i złożonych dokumentów, wysnucie nieprawidłowych i nielogicznych wniosków i przyjęcie, że pozwany pomimo czasowego wykonywania, na podstawie rozkazu swojego przełożonego, obowiązków Dowódcy (...) (...) nie był zobowiązany do wydawania decyzji personalnych i finansowych, w tym decyzji opisanych w przedmiotowym postępowaniu, w okresie od 23.09.2009 r. do 11.11.2009 r.,

2) naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez uznanie za nieustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, pomimo, że fakty te wynikają z innych ustalonych faktów, a mianowicie uznanie, że powód nie udowodnił wszystkich przesłanek szkody, tj. bezprawności, zawinionego niewykonania obowiązków służbowych, związku przyczynowego pomiędzy brakiem działania pozwanego a wyrządzeniem szkody, pomimo, tego że fakty te wynikają z prawomocnych wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego.

3) naruszenie art. 7 i 25 ustawy z dnia z dn. 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, poprzez ich niezastosowanie jako podstawy działania pozwanego i obowiązku pozwanego wykonywania zadań Dowódcy (...) i obowiązku po stronie pozwanego do wydania decyzji opisanych w przedmiotowym postępowaniu, w okresie od 23.09.2009 r. do 11.11.2009 r.,

4) naruszenie art. 44 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych poprzez jego zastosowanie i uznanie, że pozwany mógłby wydawać decyzje personalne i finansowe, gdyby został wyznaczony na (...) przez (...), w konsekwencji bezpodstawne uznanie, że brak etatowego dowódcy oznacza brak osoby kompetentnej do wydawania decyzji administracyjnych (personalnych i finansowych) w okresie od 23.09.2009 r. do 11.11.2009 r., pomimo uprawnień posiadanych przez pozwanego,

5) błędną ocenę dowodu - wykazu żołnierzy pełniących obowiązki Dowódcy (...) N. w okresie od 20.09.2009 r. do 31.12.2009 - akta postępowania szkodowego Nr (...) i przyjęcie, że pozwany wykonywał obowiązki Dowódcy tylko w niektórych dniach miesiąca, podczas, gdy wykaz żołnierzy zawiera zestawienie rozkazów dziennych (np. Z - 196 z dn. 8.10.2009) Dowódcy (...) (bezpośredniego przełożonego pozwanego), które wydawane są w dni robocze, czyli dni, w których w warunkach pokojowych wykonywane są obowiązki służbowe, co nie oznacza, że w soboty i niedziele pozwany nie pełnił obowiązków Dowódcy (...),

6) błędy merytoryczne w uzasadnieniu poprzez przytoczenie obowiązków pracowniczych podczas, gdy sprawa dotyczy żołnierza zawodowego i jego obowiązków służbowych.

Wobec powyższego pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego W. R. (1) na rzecz powoda (...) 31 Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Z. kwoty 9.000 złotych (słownie dziewięć tysięcy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym zakresie.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powoda popierał apelację, natomiast po stronie pozwanej nikt się nie stawił.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie 2 powyższego wyroku, błędnie nazwane apelacją, złożył pozwany W. R. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzucając mu:

- obrazę przepisu prawa procesowego, art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, co skutkowało błędną oceną wiarygodności i mocy dowodów zebranych w toku postępowania;

- obrazę przepisu prawa procesowego, art. 316 § 1 k.p.c., poprzez wydanie wyroku w oparciu o błędną analizę istniejącego po zamknięciu rozprawy stanu rzeczy, w zakresie dotyczącym orzeczenia o kosztach postępowania.

Wskazując na powyższe pełnomocnik pozwanego wniósł alternatywnie o uwzględnienie żądania w całości i orzeczenia co do istoty sprawy, poprzez zmianę zaskarżonego wyroku i stwierdzenie w treści wyroku reformatoryjnego, iż powód ponosi pełne koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2721 zł, udokumentowane fakturami VAT lub o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w części objętej zaskarżeniem i przekazanie przedmiotowej sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w innym składzie osobowym, albowiem Sąd i instancji nie rozpoznał sprawy co do jej istoty.

Postanowieniem z dnia 21 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim odrzucił powyższe zażalenie pełnomocnika pozwanego.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja jest częściowo uzasadniona.

Ma rację apelujący, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 3 ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz. U. Nr 89 poz. 967), który to statuuje, iż żołnierz, który wskutek niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków służbowych ze swojej winy wyrządził szkodę w mieniu, o którym mowa w art. 1 ust.1, ponosi odpowiedzialność majątkową w granicach rzeczywistej straty i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda.

Z lektury akt wynika, iż wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 24.03.2010r. sygn. akt III SA /Łd 50/10 i III SA /Łd 51/10 dowódca (...) (...) w N. zobowiązany został do zapłaty łącznie kwoty 12.000 zł za niewydanie w terminie stosownych decyzji, natomiast okolicznością sporną pozostaje ustalenie, kto w czasie, kiedy powstał obowiązek wykonania wyroków WSA był dowódcą jednostki, zobligowanym do uiszczenia nałożonej wyrokami grzywny.

Wysokość szkody nie nasuwa żadnych wątpliwości. Pozostaje więc tylko odpowiedź na pytanie, kto odpowiada za szkodę i w jakim zakresie.

Trudno zgodzić się z poglądem Sądu Rejonowego, iż skoro stanowisko dowódcy było formalnie nie obsadzone przez etatowego dowódcę to oznacza, iż de facto nikt nie ponosi odpowiedzialności za niewydajnie w terminie powyższych decyzji.

Zarówno z akt przedmiotowej sprawy jak też z akt szkodowych wynika, iż pozwany pełnił obowiązki Dowódcy (...) (...) od dnia 9 stycznia 2009 r. do 12 listopada 2009 r. . Powierzenie mu tych obowiązków znajduje oparcie w przepisie art. 25 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i słuszny jest w tym zakresie zawarty w apelacji zarzut naruszenia tego przepisu poprzez jego niezastosowanie. Wszak pozwany w powyższym okresie jako pełniący obowiązki Dowódcy Jednostki wydawał liczne decyzje , takie jak z dnia 23.02.2009 r., 28.09.2009 r., 29.09.2009 r., 9.10.2009 r. 12.10.2009 r., 14.10.2009 r., 22.10.2009 r., 26.10.2009 r. czy 2.11.2009 r. Były to decyzje o charakterze finansowym . Wydawał także personalne rozkazy dzienne , w których podpisywał się jako „po D. mjr W. R. (2)” (vide: rozkaz z 1.09.2009 r. – k. 114 – 118 akt) . Pisząc także wnioski urlopowe do przełożonych tak określał swoje stanowisko służbowe. Wszystkie wskazane wyżej decyzje wynikały właśnie z faktu powierzenia mu obowiązków dowódcy bez żadnych wyłączeń. Miał on zatem w ocenie Sądu Okręgowego obowiązek wydać decyzję zarówno wobec B. jak też C., gdyż decyzje te wpłynęły do jednostki wtedy kiedy pełnił on obowiązki Dowódcy jednostki.

Należało zatem rozważyć, czy dopuścił się on bezczynności nie wykonując wyroków NSA w spornym okresie , tj. od 23 września 2009 r. do 26 listopada 2009 r.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż miesięczny termin do wydania decyzji odnośnie J. B. (1) upływał w dniu 23.10.2009r., a odnośnie L. C. (1) w dniu 26.11.2009r.

Akta administracyjne wraz z prawomocnym orzeczeniem dotyczące J. B. (1) zwrócono bowiem organowi administracyjnemu tj. powodowej (...) w dniu 23.09.2009r., a dotyczące L. C. (1) w dniu 26.10.2009r.

Rozważając odpowiedzialność za szkodę za niewydanie decyzji wobec J. B. (1) i jej zakres Sąd Okręgowy uznał, iż jakkolwiek w całym tym okresie pozwany pełnił obowiązki Dowódcy i na nim spoczywał ciężar jej wykonania to nie sposób nie dostrzec faktu, iż w tym okresie poza pozwanym obowiązki dowódcy pełnili też ad hoc (czyli w czasie nieobecności pozwanego) : J. W. w pełnym wymiarze od 18 września – 23 września 2009 r. , D. T. (od 06.10.2009r. do 07.10.2009r.) i K. F. (od 26.10.2009r. do 30.10.2009r.). Spośród nich tylko J. W. miał powierzone obowiązki z uprawnieniami do wydawania decyzji personalnych i finansowych.

Taka niestalość kadry zarządzającej i fakt powierzania obowiązków dowódcy jednym żołnierzom z wyłączeniem powyższych uprawnień , a innym z uprawnieniami bez wątpienia może spowodować dezorganizację pracę, a już z całą pewnością nie ułatwia wyznaczonym osobom komfortową realizację powierzonych obowiązków.

Jakkolwiek więc pozwany dopuścił się bezczynności w wydaniu decyzji wobec J. B. , gdyż termin ten upłynął 23 października 2009 r. , czyli w czasie kiedy pełnił on obowiązki Dowódcy Jednostki , Sąd Okręgowy uznał , iż także zła organizacja pracy , częste zmiany , nawet krótkoterminowe na tym stanowisku , raz z uprawnieniami , raz bez uprawnień , jak również fakt, iż nie wyznaczono przez okres prawie roku żołnierza na to stanowisko w miejsce pełniącego obowiązki , wszystko to stanowi współodpowiedzialność jednostki . Sąd Okręgowy uznał, iż w tej sytuacji , że znajdzie tu zastosowanie przepis art. 5 ustęp 1 ustawy o majątkowej odpowiedzialności żołnierzy, który stanowi , iż żołnierz nie ponosi odpowiedzialności majątkowej za szkodę w takim zakresie, w jakim jednostka organizacyjna albo inna osoba przyczyniła się do powstania szkody lub jej zwiększenia. Dlatego ostatecznie przyjął, iż pozwany winien odpowiadać jedynie w połowie , czyli co do kwoty 3000 zł. Z tych też względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekła jak w punkcie 1 sentencji. Wydając orzeczenie reformatoryjne w tym zakresie Sąd dokonał także oceny zgłoszonego przed Sądem Rejonowym zarzutu przedawnienia. Otóż z lektury akt wynika, iż postępowanie wyjaśniające zakończyło się 15 grudnia 2010 r. W tej dacie powód powinien był znać i osoby odpowiedzialne za szkodę i fakt jej wyrządzenia. Wytypowanie błędne wyłącznie P. nie ma w tym względzie żadnego znaczenia.

Art. 291 § 2 kpc stanowi, iż roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

Sąd nie znajduje podstaw prawnych , aby jak tego chciał pozwany za datę tę przyjąć datę prawomocnych wyroków sądu administracyjnego. W wyrokach tych nie było bowiem imiennie wymienionego pozwanego, dlatego w zakresie ustalenia osób odpowiedzialnych za szkody toczyło się postępowanie wyjaśniające.

Poza sporem jest, iż w dniu 26.10. 2011 r. powód zawezwał pozwanego do próby ugodowej , a sprawa ta zakończyła się 15 lutego 2012 r. stwierdzeniem Sądu , iż do ugody nie doszło. Oznacza to bez wątpienia, iż czynność ta doprowadziła do przerwy w biegu przedawnienia, które zaczęło biec od nowa od 16 lutego 2012 r. Pozew zaś w przedmiotowej sprawie wpłynął do Sądu w dniu 15 lutego, a zatem w ostatnim dniu w którym powód mógł dochodzić roszczenia objętego przedmiotowym pozewem.

Apelacja dalej idąca jest bezzasadna , gdyż pomimo błędnego uzasadnienia wyrok odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy nie podziela poglądu apelującego, iż pozwany jest osobą odpowiedzialną za bezczynność w wydaniu decyzji wobec L. C. (2) . Sam fakt , iż w dacie wpływu wyroku NSA do jednostki pełnił on obowiązki Dowódcy Jednostki nie jest tu wystarczający. Gdyby bowiem termin do wydania decyzji upłynął bezskutecznie w trakcie pełnienia służby na tym stanowisku to bez wątpienia pozwany byłby współodpowiedzialny wraz z jednostką ze wskazanych powyżej przyczyn za bezczynność . Nie można jednak nie dostrzec, iż termin do wydania decyzji w tym przypadku upływał 26 listopada 2009 r. , a zatem w momencie odebrania pozwanemu uprawnień dowódcy jednostki (13 listopad 2009 r.) było jeszcze 13 dni do jej wydania. Nie można zatem w żadnym razie zarzucić pozwanemu w tym zakresie bezczynności, gdyż ona w ogóle nie powstała w okresie pełnienia obowiązków i dlatego nie zostały spełnione przesłanki warunkujące odpowiedzialność majątkową pozwanego wynikającą z przepisu art. 3 ustawy .

Z tych też względów Sąd Okręgowy oddalił apelację w pozostałej części, o czym na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w punkcie 2 sentencji.

O kosztach orzekł na podstawie art. 102 kpc nie obciążając nimi powoda z uwagi na charakter sprawy.